

lmet, természet-
dekeknek szánt
gágyon sok tért
uton nem bir-
ra készörömet
itást. — **B. S.**
z ön közbenjá-
tsége, annál ke-
lőben kedvesen
a. Amit a Kör-
ked is szól. —
angyal? — **Mé-**
meg a levele-
tettel kifejezett
g te is! — **Mar-**
aló igen esinos
phatsz Hírháger
teza 14.) Egy-
küldi. — **Gold**
rásod is elég jó.
ot nőj! — **Páz-**
vatalnak adtam
ger czímét meg-
zoló üzenetben.
út Iza. Ha köz-
mi. Csak a so-
en fogadlak té-
ménylem, sokáig
A kiadó hiva-
megelégedésre
— **A jó kíván-**
n is oly boldog
ról, hogy nem
etlen, de érzel-
laló e szónál:
jtvény, elbeszélés
sorolok, egy s

g.

telepítésére ada
ke., Eszter

vének : R. Ju-

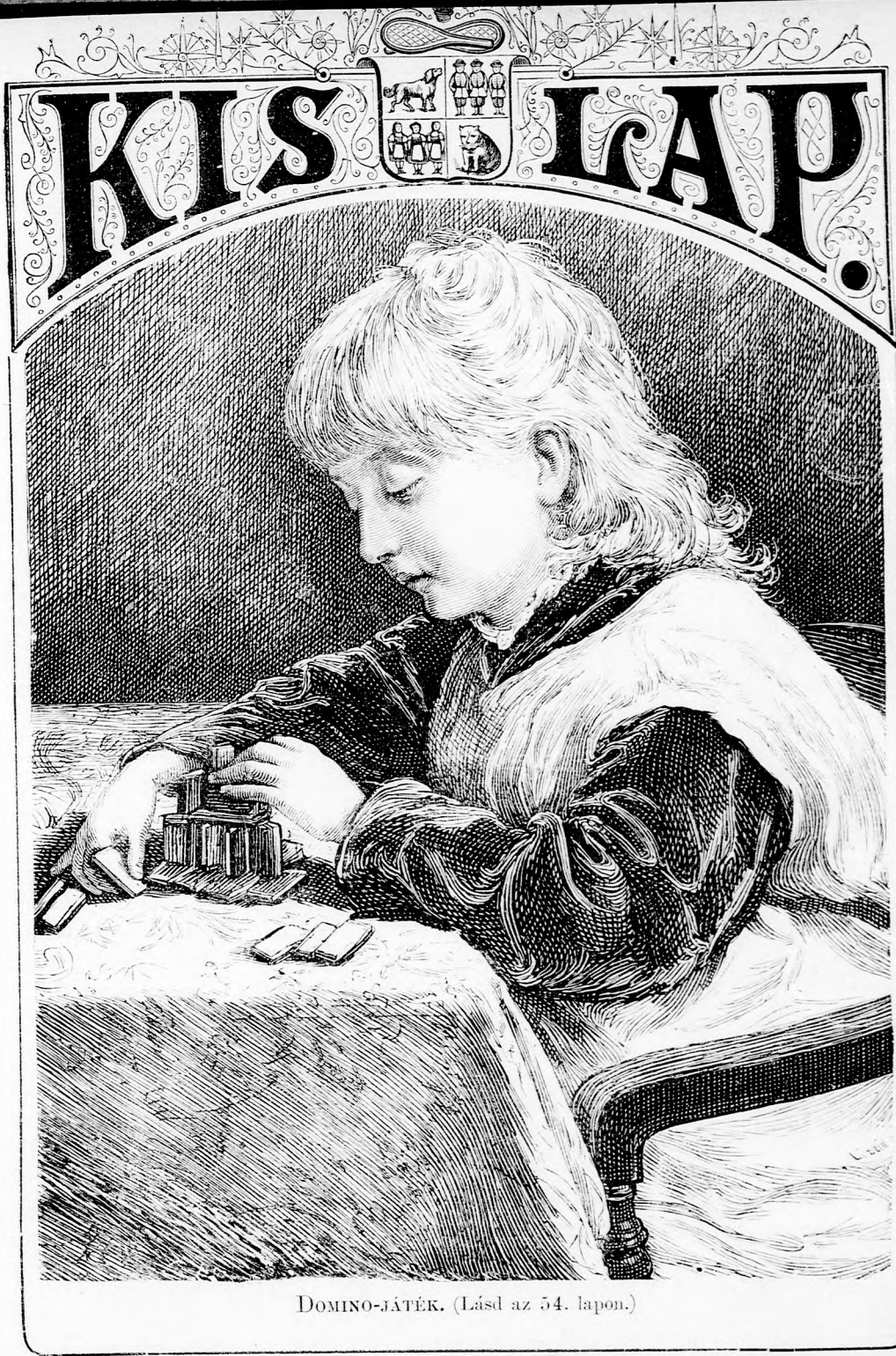
vára : R. Ju-

Fuchs Aranka

ak mutatva a
lapban.

a kegyes ada-
gó bácsi.

menaeum-épület.
észv. társulat.

DOMINO-JÁTEK. (Lásd az 54. lapon.)

LÓRI NÉNI TÖRVÉNYSZÉKE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

RAGADÓS betegség? Ez nem valami kellemes vendég, szólt a néni mosolyogva.

— Jaj, dehogy, nem azt értem, hanem Kálmánt.

— És Kálmán kicsoda?

— Igaz a, ezen kellett volna kezdenem. Hát apácska épen most levelet kapott Bertalan bácsitól . . . ismeri nénikém Bertalan bácsit?

— Ismerem. Régi jó barátja atyádnak.

— Igen, apácska is úgy mondta. No's hát Bertalan bácsi azt írja, hogy valami ragadós betegség uralkodik a fővárosban, az ő fia Kálmán pedig ott jár iskolába, tehát aggódik miatta; szeretné, ha Kálmán ide jöhetne hozzánk, mert nálunk épen olyan iskola van, a milyenbe Kálmán jár. Apácska rögtön tavoró utján felelt, hogy szívesen látja Kálmánt akár mennyi időre. Így hát új pajtásunk holnap vagy holnapután itt lesz. Ugy-é kellemes ujság, kedves nénikém?

Lóri néni nem találta valami rendkívül nagy eseménynek s nyugodtan felelé:

— Nem ismerjük Kálmánt, tehát nem tudhatjuk. Ha derék fiu, akkor nektek kétségkívül kellemes lesz. Minden esetre iparkodnotok kell, hogy szívesen lássátok és jó barátságot kössetek vele.

— Oh, abban nem is lesz hiba! Csak ő is akarjon jó pajtásunk lenni! Mert ő lesz köztünk a legöregebb, már tizen-négy éves. Milyen jó annak, a ki már

olyan nagy! Kálmán egymaga utazik ide is, apja megbizik benne.

Nem is volt aztán a gyermekek közt másról szó, csak Kálmánról. Andoréknál rendeztek be számára szobát s a mama gondoskodott mindenről, a mi szükséges; de a gyermekek is találtak rendezni valót; fiuk, leányok összehordtak mindenfélét, a miről azt hitték, hogy Kálmán majd valami hasznát veheti. Még virággal is föl-diszitették a szobát s estére minden kész volt, a vendég jöhetett. De biz' a vendég csak másnap jött, tehát még jó ideig kellett várakozni.

Kardos ur maga ment ki a vasuti állomásra s hozta az ifju vendéget, kinek aztán sorra bemutatta Andort, Bélát, Marczit, Zsuzsikát, Klárikát és Magduskát. Kálmán egészen belezavarodott a sok névbe s az első bemutatás után sehogysem tudott eligazodni, melyik Andor, melyik Béla, melyik Zsuzsika, vagy Magduska s köztök kik testvérek. De ez nem tartott sokáig. A fiuk elkisérték szobájába, segítettek neki holmija kiszedésénél, elrendezésénél s mire ezzel elkészültek, beszélgetés közben Kálmán lassacskán megtudta, hogy is van hát tulajdonképen a két emelet lakossága. Meg is ismerkedett, barátkozott hamar, mert épen nem volt félénk, vadoncz fiu; alig egy óra mulva egészen otthonosan járt-kelt a házban, fölment látogatóba a második emeletre, aztán meg a földszintre Lóri nénihez s a mennyire első látás után ítélni lehetett, mindenki azt mondta róla, hogy ügyes, kellemes fiu.

Ebédre a ház összes lakói, aprajánagyja Kardos urnál voltak együtt s Kál-

mán a nagy társaságban sem zavarodott meg; mikor kérdezték, mikép folyt le utazása, ügyesen és érdekesen beszélt el, hogy részint hajón, részint vaspályán utazott.

— Jaj de szeretnék én olyan nagy hajón utazni! szolt Magduska. Ugy-e, az egészen olyan, mintha tengeren utaznék az ember.

— Nem olyan biz' az, Magduskám, felelt Kálmán mosolyogva. A Duna vize sem olyan nagy, a hajó sem, aztán tengeri veszedelem sem érheti az utast, két oldalt közel látja a partot, lát szép tájakat. Nagyon kellemes utazás.

— És te ezért is utaztál egy darabig hajón, ugy-e? kérdi Béla.

— Nem épen, mert így kerülőt tettem, egyenesebben is jöhettem volna. Hanem egyik tanuló társam megbetegedett s szülei épen abban a városban lának, a hol én a hajóról átszálltam vasutra. Megígértem barátomnak, hogy fölkeresem szüleit és megnyugtatom őket.

— Ez nagyon szép volt tőled, szolt Zsuzsika!

— Oh, milyen kellemes is, ha valaki utazhatik! sóhajta Andor.

— No, nem mindig, felelé Kálmán! Akad az embernek kellemetlen uti kalandja is, mint például nekem a minap, mikor egy kiránduláson voltam.

— Hogy volt az, hogy volt? kérdeék mind kíváncsian.

— Több tanuló társammal egy ünnepnapon kirándultunk hajón a környékre, egy ódon, regényes várromhoz. A vár tövében egy kis város fekszik, ott én emlékül fényképeket vásároltam, aztán meg is

ozsonnáltam s este mentünk vissza a hajóhoz. Mikor jegyet akarok váltani, nagy ijedelmekre azt vettem észre, hogy nem maradt elég pénzem: a vásárlásnál, ozsonnánál kissé rosszul számítottam. Társaimtól nem kaphattam kölcsön, mert mindegyiknek csak épen annyi pénze volt, hogy megvehette a jegyet.

— Ejnye, ez már nagy baj, szolt közbe Marcsi aggódva.

— Csak az első pillanatban, mert aztán könnyen segitettem magamon.

— De hát mikép? Találtál valami ismerőst?

— Nem én. Hanem ez a gyűrű segített ki.

És ujjára mutatott, melyen szép drága kövel ékesített arany gyűrű csillogott.

— Ezt a gyűrűt egy kedves nagybátyámtól kaptam emlékül s persze nem szívesen adtam ki kezemből, de hát meg kellett tenni. Megmagyaráztam a jegyáros pénztárnoknak, milyen kellemetlen helyzetbe jutottam s kértem, fogadja el zálogba a gyűrűt, másnap majd megküldöm a pénzt. Beleegyezett és így szerencsésen hazajutottam.

— És a gyűrűt pontosan visszakaptad? kérde Klárka.

— Természetesen. Harmadnap már megkaptam, mert mihelyt hazaértem, azonnal kértem pénzt a szállásadó gazdámól és elküldtem a pénztárnoknak.

— De ugyancsak megpirongattak, ugy-e? kérde a kis Magduska.

— Megpirongattak? szolt Kálmán s büszkén fölegyenesedett. Engemet nem pirongathat meg senki, csak kedves, édes atyám.

A gyermekek egész bámuló tisztelettel néztek Kálmánra, de Lóri néni, ugy látszik, másképp gondolkozott és olyan sajtóságon mosolygott, hogy Béla szinte akaratlanul kérdé:

— Mire gondol nénikém?

— Nagyon sokfélére, kedves fiam, amit most nem mondhatok meg. Csak annyit mondom, hogy ha Kálmán jobban megszámlálta volna pénzét, ha nem vásárolt olyankor, mikor nem bizonyos benne, van-e erre való pénze, akkor nem jutott volna abba a kellemetlen helyzetbe, hogy egy kedves emléktárgyat zálogba kelljen adnia.

Kálmán elpirult és ezuttal nem nézett oly büszkén; érezte, hogy megérdemelt rosztalás érte. Szokása ellenére megzavarodott s hamarjában nem tudta, mit mondjon vagy tegyen; de a jó Lóri néni mindjárt észrevette ezt s másra fordította a beszédet. Elmondatta Kálmánnal ott-honi dolgait s a gyermekek megtudták, hogy Kálmánnak már nem él a mamája, atyja pedig falusi birtokain lakik, míg ő maga az iskolai év alatt egy jó ismerős családnál van a fővárosban. Ennek elbeszélése alatt lassanként mindnyájan elfeledték a gyürü-históriát, maga Kálmán is újra jókedvű lett s mire este lefekvésre került a sor, mindnyájan nagyon meg voltak egymással elégedve.

Meg volt Kálmán elégedve másnap is és azután is. Olyan kedves, szives emberek laktak a nagy házban, hogy lehetetlen volt őket meg nem szeretni; viszont őt is szerették, mert rendszerető, ügyes fiu volt, munkában és játékban egyformán jókedvű. Másnap Kardos ur maga vezette

el az iskola igazgatójához s azután Kálmán rendesen eljárt az iskolába; ott is mihamar jó pajtása volt mindenki és így teljesen meg volt elégedve állapotával, úgy hogy egyszer szinte akaratlanul fölkiáltott:

— Nem bánám, ha jó sokáig tartana ott a fővárosban az a ragadós betegség!

Ezt persze nem azért mondta, mintha kívánta volna, hogy másokat baj és betegség érjen, hanem csak azért, hogy neki ne kelljen egyhamar visszatérni, hanem itt maradhasson ebben a kedves kis városban. Ez a kívánsága be is teljesedett, mert egyik hét mult a másik után s nem térhetett vissza, utoljára pedig azt határozta atyja, hogy most már maradjon ott az iskolai év végeig. Ennek mindnyájan nagyon megörültek.

Kálmán szorgalmasan irt atyjának, ez meg minden hónapra pontosan megküldte neki zsebpénzét, még pedig jókora összeget. Mikor először kapott pénzt, Andor és a többiek szinte elámultak; nekik valamennyiöknek együttvéve sem volt annyi zsebpénzök; eleinte azt hitték, hogy Kálmán valami külön fontos czélra kapott annyi pénzt.

— Oh dehogy, mondá Kálmán elégedetten. Ez csupán apró kiadásaimra, kedvtöltésre való, tehetek vele, amit akarok.

— De majd beszélsz Lóri nénivel, ugy-e, hogy mit vásárolj?

Erre Kálmán kissé megvetőleg nézett pajtásaira és büszkén felelé:

— Arra nincs semmi szükségem. Azt veszek, amit akarok. Nem szeretem,

ha valaki beleszól az én dolgomba. Tudom én, mire adjam ki a pénzemet.

Az már bizonyos, hogy a pénzt tudta költeni. Mire a hónap vége felé járt, már alig volt egy-két krajczárja és alig győzte várni, hogy atyjától újabb összeget kapjon.

— Meg nem foghatom, hova teszi a pénzét, szólta Béla a többiekhez. Most már szegényebb, mint akármelyikünk.

A Kálmán szegénysége azonban nem tartott sokáig. Rövid idő múlva megkapta apja levelét és vele újabb havi pénzét és akkor ő volt az ur. Igen, ur volt és meg akarta mutatni, hogy ur. Valahányszor az iskolában megjelent, zsebe mindig tele volt jóféle csemegékkel és bőkezűen osztogatta mindenkinek; szereték is a pajtások és mind azt bizonygatták, hogy nincs az egész iskolában kü-

lönb fia Kálmánál. Aztán nem is volt senkinek annyi szép holmija, mint Kálmának. Minduntalan mutatott valami újat. Igen jó tollkése volt, de vett még szebbet, a milyen nem volt egyik fiúnak sem. Pár nappal később ezüst írótartót mutatott, minőt csak a tanárnál láttak; aztán egy szép pénztárczát, majd ismét drága séta-

pálczát, új rajz-eszközt s más efféle holmit vásárolt. Tulajdonkép nem volt szüksége egyikre sem, mert mindene volt már; de kedve telt benne, ha ujat vehetett.

Mindig olyankor vásárolgatott, mikor az iskolából hazafelé ment s ráért a boltok ablakai előtt álldogálni és nézegetni, valjon mit vehetne még. Persze talált nagyon sokat, a mire kedve lett volna s

egy izben különösen megtetszett neki egy drága kővel diszített arany melltü, melyet egy ékszerész boltja ablakában látott. De már ezt nem vehette meg, mert egyebekre költötte el pénze nagyobb részét.

— Sebjaj, gondoló, majd megveszem a jövő hónapban.

A mit vásárolt, azt legelőször is otthon mutatta meg Andornak, Bélának és Marczinak. Mi tagadás benne, ezek bizony titkon olyanformát gondoltak, hogy

ez a Kálmán mégis csak nagyon boldog ficzkó, hogy így vehet, a mit akar. De azért mást is gondoltak s egyszer, mikor Kálmán nem volt ott, Béla így szólta:

— Nagyon szép, az bizonyos; de hát minek ez mind neki? Jó volna figyelmeztetni, hogy sok haszontalanságot vásárol össze.

Rokokó. (Lásd az 55. lapon.)

— Még csak az kellene! szólta Marcsi. Hát nem hallottad, hogy ő nem fogad el intést mástól, csak az apjától és hogy tehet a pénzével, amit akar? Mulatságára kapja a pénzt, hát arra költi, a mi-
ben kedve telik.

— Azt megteheti, jegyzé meg Andor, de azért én is azt hiszem, hogy oktalanul szórja a pénzét. Ugyan mire való neki az a drága sétatálcza? . . . mintha valami öreg ur volna. Ha mi sétálunk, örülünk, hogy nincs semmi a kezünkben s a hol szabad helyre értünk, elővehetjük a lapdát. Az a sok kés, tárcza is csak arra jó, hogy mentül hamarabb elveszítse, mert ha sok van, nem igen gondol vele.

Mivel azonban Kálmán többször kereken kijelentette, hogy nem szereti, ha beleavatkoznak az ő dolgába, hát nem is avatkoztak bele, tudván, hogy ugy is hiába tennék.

(Folytatása következik.)

DOMINO-JÁTÉK.

(Képpel a czimlapon.)

ÉN is játszom dominót —
De nem mint apák;
Egészen más én nekem
A dominó-játék!

Nem is játszom dominót —
Dominóval játszom,
S komoly munkában vagyok,
Bár mulatni látzom.

Házat építék biz' én —
S nem is rosz kákából,
Sem agyagból, — de szilárd
Csont- és fakoczkából.

*Már a földszint meg is van,
És most szép sorjába,
Mint Évike mutatta:
Emelet jön rája.*

*S első után második,
Oldalára oszlop,
S tetejébe . . . jaj, mi ez?! . . .
Házam összeomlott!*

A NAP, A FAGY ÉS A SZÉL.

— Mese. —

MELYIK a három közül lehet a legkellemetlenebb: a nap-e, vagy a fagy, vagy a szél? Nyáron, mikor rekkenő hőség uralkodik, úgy ellankadunk, hogy nem tudunk dolgozni és kívánczunk egy kis szellő után. De bezzeg télen, mikor a metsző északi szél csipi az arcunkat, akkor nem bánnók, ha szél urfi nem fujdogálna. A fagytól megdermed az ujjunk, sőt végtére még lefagy a fülünk is. Hát bizony nehéz a választás.

Hanem egyszer egy utasnak mégis választania kellett.

A nap, a fagy, meg a szél egyszer együtt sétáltak, mikor szembe jött egy ember és illedelmesen köszönt:

— Szerencsés jó reggelt kívánok!

Ezzel odább ment. A nap aztán megszólalt:

— Szeretném tudni, melyikünknek köszönt igazán? Bizonyosan nekem.

— Oh persze! Nekem köszönt, mert tőlem fél, szólta a fagy.

— De bizony nekem köszönt, vitatta a szél.

— Soh'se vitatkozzunk, mondá a nap. Még nincs messzire, kérdezzük meg tőle magától.

Utolérték és megkérdezték. Az utas egy pillanatig gondolkozott, aztán így felelt:

— Én bizony a szélnek köszöntem.

Nagy haragra lobbant erre a nap.
— Tehát nem nekem? No megállj!
Majd megemelegeted ezt a nyáron! Olyan
forrón fogok sütni rád, hogy belehalsz.

— Ne félj semmit, szólt közbe a szél.
Majd én is ott leszek és hűsítőleg fogok
lengedezni, akkor a legnagyobb hőséget
is elviselheted.

— Igen? szólt a fagy, mely szintén
haragudott. No hát majd én fogom elő-
venni olyan hideggel, hogy csontig fagy.

— Ettől se félj, kedves barátom, biz-
tatá a szél. Mert ha nagy hideg lesz, ak-
kor én nem fogok fujdogálni, szép csöndes
idő lesz; a jó bunda pedig a legnagyobb hi-
deg ellen is megvéd, ha szél nem fuj, mely
átjárjon.

Az utas megnyugodva távozott és
később is úgy találta, hogy jól választott,
mikor a szél barátságát választotta.

A KÉT MUTATÓ.

— Példázat. —

AZ ÓRALAPON szaporán haladt előre a
negyedmutató, míg a másik, az óra-
mutató, szépen lassan baktatott egyik
számtól a másik felé.

— Uram Teremtőm! szólt egyszer
a negyedmutató, a mint társa közelébe
ért. Hát te még mindig csak itt vagy?
Hiszen alig mozdultál valamicskét azóta,
hogy legutolszor elhagytalak. Én pedig
azóta már körüljártam az egész óralapot.

— Az igaz, de nem végeztél többet,
mint én.

— Nem-e? No már ezt szeretném
érteni... de most sietnem kell... majd
ha megint összekerülünk, magyarázd meg.

A negyedmutató odább sietett, hogy
pontosan teljesítse kötelességét. Egy óra
mulva megint elérte lassu társát és így
szólt:

— Most már bizonyítsd be, hogy nem
végeztem többet.

— Azt nagyon könnyen megtehetem.
Mit végeztél te? Jelezted egy órai idő

elteltét. De ugyanazt végeztem én is,
ámbr kevesebbet futottam. Jegyezd meg,
kedves barátom, hogy nem az a földolog,
mennyire látszunk szorgalmasaknak, ha-
nem az, mennyit végeztünk. Van olyan, a
ki nagy sebbel-lobbal kapkod, lót-út és
örökké siet, de azért nem végez annyit,
mint az, a ki nyugodtan, megfontolva lát
hozzá a dologhoz és minden zaj nélkül el
is végzi.

ROKOKÓ.

(Képpel az 33. lapon)

VAGY husz gyermek összedől —
Lesz gyermeki jelmez-bál.
Magas lesz a frizurád,
Hosszu hurezos a ruhád,
A dereka kurta lesz,
Jaj, de furcsa, furcsa lesz!
Keztyü ujjá mind csapott,
S nem viseltek kalapot.
Fejeteken a fődő
Régi módi fejkötő.
Én is vagyok rokokó,
Fejemen paróka ó;
Leszek finom moszió,
Lábamon csatos cipő;
Testemhez gérok simul, —
S a minéhez társimul
Ti ketten szegődtetek,
És járom is veletek.

A KÖVÉR ZSÁKMÁNY.

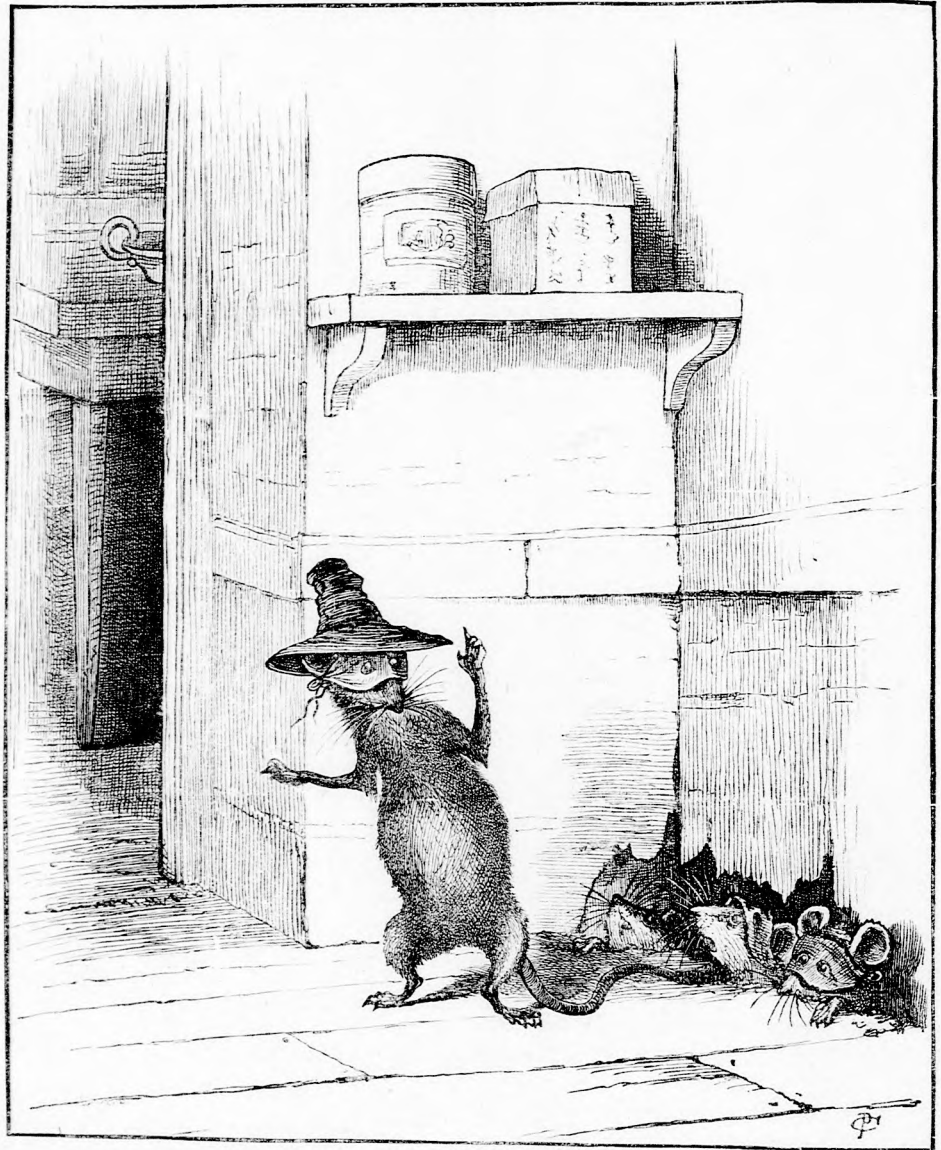
— Rettenetes rabló-história, négy képpel. —

SSÖNDESEN aludt már mindenki a
házban, mert késő éjszaka volt,
holdvilágos szép éjszaka. Könnyü
is volt mindenkinek aludni, mert jóízűen
megvacsoráltak. De hát akinek nem jut

vacsora? Az bizony hiába biztatja magát, hogy álmában nem éhes; mert nem tud elaludni a nagy éhség miatt.

Nem is mondtam jól, hogy mindenki aludt a házban, mert egy egész nagy éhes társaság volt ébren, még pedig elrejtőzve

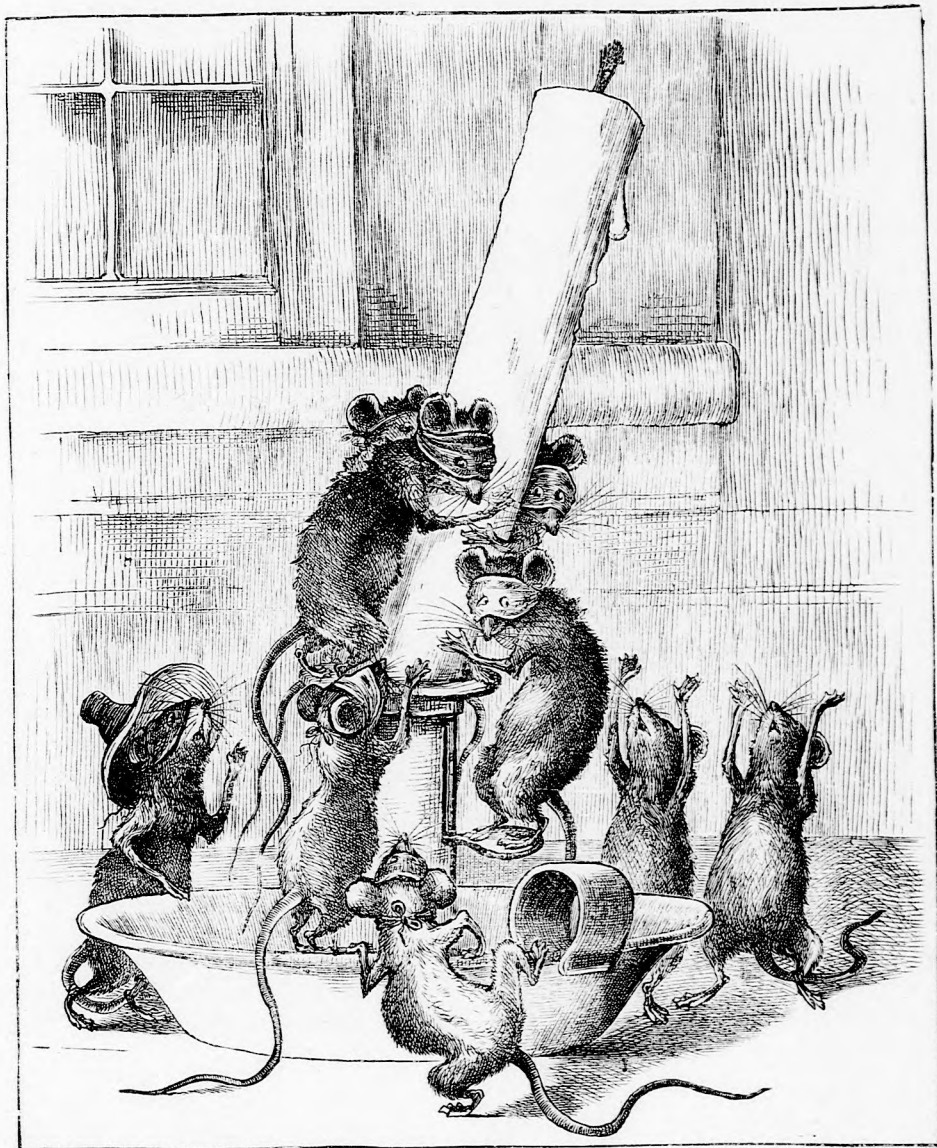

— JÖHETEK BÁTAN. (Lásd az 58. lapon.)

ogy mindenki
ész nagy éhes
edig elrejtözve

a kamara padlója alatt. Igen ám, ott rejtőztek, mert hát az egér-familiának ott volt az ősi lakása. Meg is éltek ők ott

boldogan és nem lett volna panaszuk a világ sora ellen, ha az a gonosz nagy fekete macska néha rájuk nem riaszt annyit-

... A PARANCOKAT OSZTOGATTA. (Lásd az 59. lapon.)

ra, hogy alig-alig mertek előbujni földalatti barlangjokból.

Hanem most, — most nagy dolog készült. Az öreg Bajszos, az egész egérnemzetség legvakmerőbb hőse, sietve lépett a többiekhez és így szólt:

— Éhesek vagytok, ugy-e?

— De mennyire! kiálták mindnyájan. Itt közel, a hol járhatunk, semmi harapni való sincs. Mindenfelé érezni a pompás szalonna, turó, kenyér szagát, de minden be van csukva a szekrényekbe, lehetetlen hozzá férni. Ez borzasztó, ez kétségbeejtő!

— Az már igaz! No de azért ne esetek kétségbe. Tudok ám én egy pompás kövér zsákmányt, csak hogy bátorság kell hozzá, hogy megszerezzük. Van-e bátorságotok?

— Oh, hogy ne volna! Mi mindnyájan nagyon bátrak vagyunk.

— Annál jobb, akkor tehát vakmerő rablókalandra indulunk.

— Hová?

— Messzire, egészen a konyhán túl a tornácra.

— Hm, ez nagyon messze van, ott még soha sem jártunk.

— Nem ám, mert rendszeren zárva van éjjel az ajtó. De ma nyitva felejtették s én már kikémleltem mindent, találtam is nagyszerű zsákmányra.

— Igen, de hátha azzal a gonosz macskával találkozunk ott azon az ismeretlen vidéken s nem tudunk majd hová elbujni?

— Ne féljetek semmit, én leszek a vezéretek. Mindnyájan álarczot kötünk a fejünkre, így szoktak a veszedelmes rab-

lók, kiktől mindenki retteg. Így a macska sem ismer ránk és ha találkozik velünk, még ő ijed meg.

— Már így jó lesz.

Nem sokára megindult a bátor és éhes rabló csapat, legelől persze a vitéz Bajszos. Ő bujt ki legelőször a lyukból s gondosan körülnézett, míg a többiek csak az orrukat dugták ki és lesték a jelt.

— Jöhettek bátran, nincs semmi veszedelem! szólt Bajszos. (Lásd az 56. l.)

Előbujtak tehát mindnyájan. Voltak vagy kilenczen s valamennyinek ugyancsak dobogott a szive; némelyik egy kicsit reszketett is, de hát ez nem a félelemtől volt, csak a tulságos nagy bátorságtól. Biztatta is őket Bajszos:

— Ne féljetek, ha jön is a macska. Nem vagyunk-é elegen? Legyőzzük, boszut állunk rajta sok gonoszságáért! Bár csak jönné!

A hős rablóvezér e kívánsága azonban nem teljesült, mert a macska ezen az éjszakán kedvet kapott kint sétálni a holdvilágos éjben s a háztetőn mászkált, nagy hangversenyt csapva több pajtásával. Valaki azt is mondta, hogy Bajszos azért volt olyan bátor, mert kikémlelte, hogy a veszedelmes macska nincs itthon. Igaz-e, nem tudom; elég az hozzá, hogy nagyon sajnálták mindnyájan, hogy meg nem vihathák régi ellenségökkel; de ha nincs itt, hát már csak belenyugodtak, hogy nem verekesznek meg vele.

Mentek csöndben, zajtalanul előre s nagy kíváncsian lesték, mi az a kövér zsákmány, melyel Bajszos biztatja; kérdegették is, de Bajszos csöndet parancsolt.

Igy a macska
llozik velünk,

lt a bátor és
persze a vitéz
ör a lyukból s
a többiek csak
ték a jelt.

incs semmi ve-
lásd az 56. l.)
nyáján. Voltak
inek ugyancsak
yik egy kicsit
m a félelemtől
gy bátorságtól.

n is a macska.
egyőzzük, boszut
áért! Bár csak

e kívánsága
mert a macska
kapott kint sé-
s a háztetőn
yt csapva több
mondta, hogy
bátor, mert ki-
telmes macska
udom; elég az
ilták mindnyá-
nak régi ellen-
e, hát már csak
m verekesznek

talánul előre s
az a kövér zsák-
iztatja; kérdez-
det parancsolt.

— A vezért nem szabad kérdezetni.
Engedelmeskedni kell, azután majd meg-
lesz jutalmatok.

Nemsokára kiértek a tornácra.

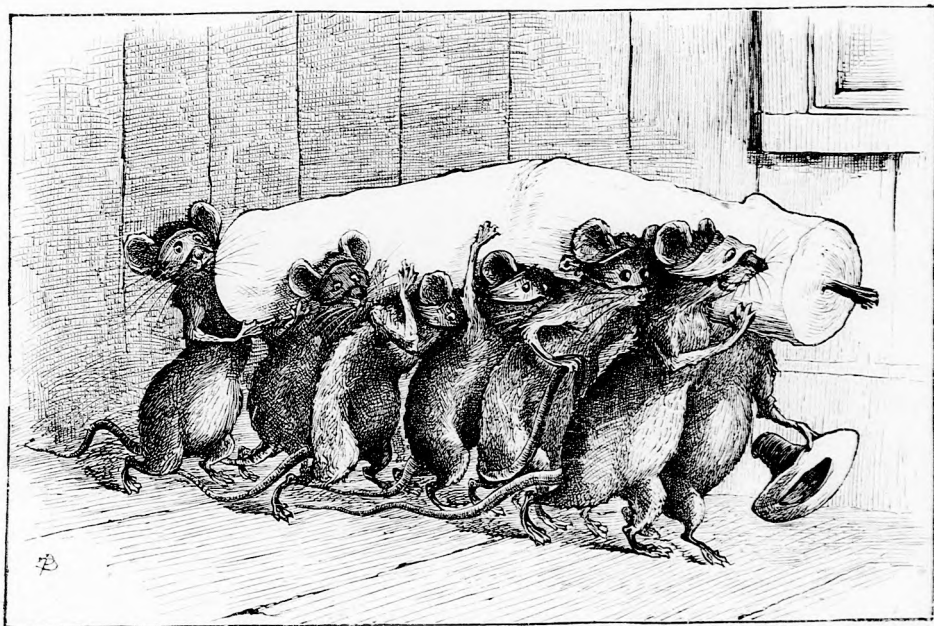
— Ime, itt a zsákmány, szóló Baj-
szos.

Az egész csapat nagy gyönyörűség-
gel nézett oda, mert egy nagy szál faggyu-

gyertya volt ott a földön, minden egérnek
kedvencz csemegéje. De aztán egyik meg-
szólalt:

— Hm! Nagyon szép és jó ez, csak-
hogy baj van ám! A gyertya benne van a
tartóban, egyszerre csak ketten-hárman
férünk hozzá.

— Az igaz! szóló a másik. És a kik

... A TERHET CZIPELTÉK. (Lásd a 60. lapon.)

először hozzáférnek, akár az egészet is
megeszik. Aztán a hosszas időzés alatt
meglephet a macska.

Bajszos csak mosolygott a bajusza
közt.

— Nem úgy lesz az, barátim. Hanem
ezt a remek faggyugyertyát elviszszük
valahová biztos zugocskába és nagy trak-
tát csapunk. Rajta vitézek! Kapaszkodja-

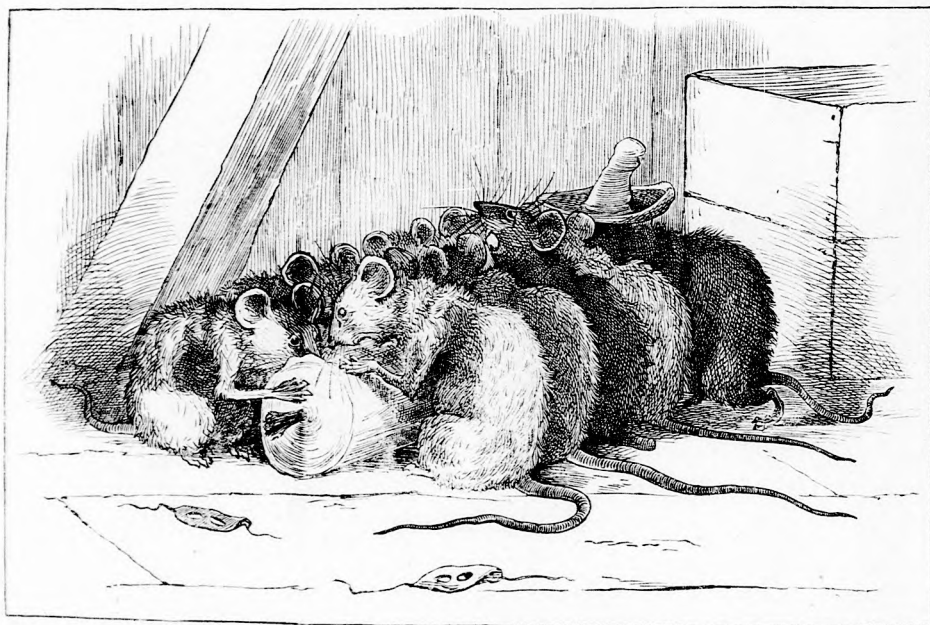
tok a gyertyatartóra, emeljétek ki a
zsákmányt.

Készséggel engedelmeskedtek mind-
nyáján s mialatt Bajszos a parancsokat
osztogatta (Lásd a képet az 57. lapon.) a
többiek válllvetve iparkodtak a zsákmány
megszerzésén. Négyen-öten is fölkapasz-
kodtak és a mint Bajszos utasította őket,
emelték, huzzták ki és fölfelé a nehéz, nagy

gyertyaszálat. Kemény munka volt ám ez, mert ügyelni kellett arra is, hogy ha kihúzzák, le ne essék, ne koppanjon, zajt ne okozzon, de meg össze se törjék. Néhányan tehát húzták, mások tolták, ismét mások pedig oldalt támogatták, hogy hirtelen le ne düljön, ketten végre lent álltak, arra készen, hogy megkapják és

fontartsák a lebocsátott zsákmányt addig, míg a többiek fent végzett munkájuk után, oda siethetnek.

Ekkép fáradoztak, bajlódtak sokáig, de Bajszos bölcs tanácsai és utasításai végre is szerencsés sikerre vezettek. A hatalmas gyertyaszálat kiemelték a tartóból, vigyázva lebocsátották s míg az egyik

...HOZZÁLÁTTAK A CSEMEGÉHEZ (Lásd a 61. lapon.)

vége fent a gyertyatartón volt megtámasztva, másik végét lent a két egérke tartotta a vállán.

— No már most mindahányan vagytok, álljatok sorba a gyertya alá és emeljétek a vállatokra, parancsolá Bajszos.

Odaugráltak szaporán és miként a munkások valami óriási gerendát, úgy emelték vállukra a drága zsákmányt.

Roppant nehéz volt, az igaz, de megfeszítették erejüket és a jó lakoma reményében megindultak vele. Bajszos, mint hadvezérhez illik, csak úgy leghátul igazított egyetmást, míg vitézei a terhet czipelték. (Lásd a képet az 59. lapon.)

— De hát hova vigyük? kérdé az egyik egérke; nagyon messzire nem bírjuk el.

— Nem ám, szólt a másik. Minek is hurezolja sokat? Inkább együk meg mindjárt, akkor nem lesz rá többé gondunk.

— Legyen eszetek, inté Bajszos az éheseket. Biztos helyre kell mennünk, a hol ne zavarhasson senki.

— Óh, attól már nem félünk. A macska nincs itthon, most akár tánczolahatunk.

— Csak vigyük haza, le a padló alá a fészünkbe, ott egész kényelemmel fogunk lakomázni.

De az éhes rablósereg semmikép sem akarta olyan messzire vinni a zsákmányt. Bajszos tehát beleegyezett, hogy mindjárt a legelső zugocskában huzódjanak meg és fogjanak a lakomához.

Lefektették a földre a pompás fagygyutyertyát és kétoldalt odasorakozva melléje, hozzáláttak a nagyszerű csemegéhez. (Lásd a képet a 60. lapon.)

— Pompás! Felsőleges! Ilyen lakomája nincs még a királynak sem, a hatalmas oroszlának!

Igy beszéltek lakomázás közben és csöppet sem bántotta őket a lelkiismeret, hogy lopott jószágon lakomáznak. Nem gondoltak most egyéb semmire, még a bölcs Bajszos is csak azon iparkodott, hogy mentül nagyobb darabokat harapjon le.

De hajh! a gonosz tett ritkán kerül el a büntetést. A rablóbanda javában lakomázott, mikor a nagy fekete macska, megelegelven a sétát a háztetőn, hazatért.

— Egérszagot érzek! szólt magában, a mint a tornácra ért.

Zajtalanul kémlelődött, s csakhamar rátalált a lakomázó rablókra s ezek még észre sem vették a veszedelmet, mikor a macska egyszerre ott termett, rájuk ugrott s kettőt megragadott, a kettő közt pedig épen Bajszost is, a rablóvezért. A többiek rémülten futottak szét, ott hagyva a kövér zsákmányt. Bajszost pedig soha sem látták többé, nélküle nem is indultak aztán soha többé ilyen vakmerő rablókalandra.

AZ AKARATLAN KIRÁNDULÁS.

— Beszélyke. Tamás bácsitól. —

IKOR én olyan kis fiúcska voltam, hogy épen iskolába kezdtem járni, akkor biz' én, mi tagadás benne, pajkos legényke volt. Nem is csoda, mert nagyon jó dolgom volt, egyébre sem kellett gondolnom, csak arra, mivel tölthetném legkellemesebben az időt. Legtöbbször az én legkedvesebb pajtásommal, a Vidor kutyácskával mulattam s ő is akkor volt legboldogabb, ha velem játszhatott. Nem is hagytuk el egymást soha, csak mikor az iskolában kellett ülnöm. Mert nagy sajnálatomra oda nem volt szabad Vidort elvinni, de még magam sem kívántam.

— Oh, olyan borzasztó az az iskola, az a tanulás! Elég ha engem kinoznak ott, legalább a kutyácskámat ne bántsák.

Igy szoktam volt beszélni és ebből láthatjátok, hogy volt egy nem igen dicséretes tulajdonságom: nem szerettem tanulni, iskolába járni. Persze, akkor még nem birtam felfogni, hogy az fontosabb, mint a játék és mulatság.

Egy reggel megint sehogysem volt kedvem iskolába menni. Benéztem a mamám szobájába és siralmas hangon mondtam:

— Kedves mama, én ma nem mehetek iskolába, igazán nem mehetek... egész reggel prüszköltem, köhögtem... meghültem, beteg vagyok.

Mamám egészen el volt merülve egy levél olvasásába s nagyon komolynak látszott, nem is hallgatott a beszédemre; de én mindenkép meg akartam kapni az engedélyt, hogy otthon maradhassak. Erőltetve köhécseltem, prüszköltem és újra kérdém:

— Ugy-e mamácskám, maradhatok?

— Jól van jól, kedves fiam, csak most ne zavarj.

Ez nekem teljesen elég volt. A mama azt mondta, hogy »jól van!« — tehát nem kell iskolába mennem. Vigan siettem az ebédlőbe, hol reggelim várt: a köhögést elfelejtettem s szaporán reggelizve, azon törtem a fejemet, micsoda játékba kezdjek, mikor mamám belépett. Még most is nagyon komoly volt s a levelet kezében tartotta.

— Siess a reggelizéssel, fiam, monda. Ideje iskolába menned.

— Iskolába! kiáltám elképedve. Hiszen az imént mondtad, mamácskám, hogy nem kell mennem, itthon maradhatok. Kérdeztem s azt mondtad, hogy jól van.

— Nem figyeltem, mit beszélsz, azt hittem, reggelizni kívánsz. Igen fontos levelet olvastam. De hát mért nem mennél ma iskolába?

— Beteg vagyok... meghültem...

A mama megtapogatta homlokomat, kezeimet.

— Nincs semmi bajod, legföljebb egy kis iskolabetegséged van. Fogd a könyvedet szaporán, az öreg Eszter már várakozik rád, elkísér.

Tudniillik mamám mindig elkísértette az iskolába és onnan haza is, mert nem bízott benne, hogy bajba nem keveredném-e, ha magam mennék. Kicsi legény voltam, hát bizi az meg is eshetett volna.

Mamám parancsa ellen hiába volt minden ellenkezés, tehát nagy duzzogva, makranczosan megindultam az öreg Eszterrel. A mint az utcán végig mentünk, az öreg cseléd így szólt:

— Ebbe a boltba bemegyünk egy pillanatra, ifuracska. Vennem kell valamit.

— Én nem megyek. Ha akar, menjen be.

— Jól van no, hát várjon meg itt az ajtónál. Itt kint hagyom a Vidort is.

Az én kedves kutyácskám tudniillik elkísért mindig az iskola kapujáig.

— Látod kutyácskám, nem fogunk délig játszhatni, pedig olyan jó lett volna! mondtam sohajtván.

A kutyácska nem busult annyira mint én s vigan kaffogva szaladt előre. Meg kellett volna a bolt előtt várnom az öreg Esztert, de makranczoskodásomban csak azért sem vártam, hanem szaladtam kutyám után. Nem mentem messze, mert a szomszéd ház előtt hirtelen pajkos ötletem támadt. Butorkereskedőnek volt ott a boltja s többféle butor közt egy szekrény is ki volt téve az ajtó elé, a szekrény

ajtaja pedig félig nyitva állt. A mint ezt megpillantottam, így kezdtem okoskodni:

— Ha én most ide bebuok ebbe a szekrénybe, az öreg Eszter nem lát meg; azt fogja hinni, hogy magam elmentem az iskolába s szépen visszafordul haza. Én pedig délig szépen elsétálgatok, aztán haza megyek és csak azért sem voltam iskolában.

Körülnéztem, nem lát-e valaki. Épen akkor senki sem volt közel, csak egy varga-inas, a ki mindjárt kitalálta, mit akarok, mert nevetve mondá:

— No csak bujj be!

Be is bujtam s a varga-inas rám csapta a szekrény ajtaját, úgy hogy szinte zugott a fejem belé s egészen elkábultan estem a szekrény aljára. Lassanként azonban fölocsudtam és lestem, nem kiáltozza-e az öreg Eszter a nevemet. Nem hallottam semmit s szerettem volna kikukucsálni, csak hogy nem volt más nyílás a kis kulcslyuknál, meg itt-ott az ajtó sarkainál látszott vékonyka lézag, de ezen semmit sem láthattam. Nem gondoltam, hogy ezek a kis szelelő lézagok nagyon fontosok rám nézve.

Csöndesen ülve lestem sokáig az öreg Eszter hangját, de e helyett nemsokára vastag férfihangot hallottam egészen közelről. Így szólt valaki:

— Ez a szekrény, János. Az ajtaja nyitva volt, de valami pajkos fiú becsapta s a zár becsukódott. A kulcs különben nálam van. Még ma haza kellene szállítani a szekrényt. Hány órákor jöhet érte?

— Körülbelül déltájban. Addig elkészülök többi dolgommal.

— Jól van. No, hát te mit szaglász itt, kis kutya? Mit ugatsz? Takarodjál!

Ismertem ezt az ugatást. Az én hű kutyácskám volt itt közel. Megérezte, hogy a szekrényben vagyok. Szólani azonban nem mertem, mert féltem, hogy megvernek, ha ott találják a szekrényben. De mekkora volt rémületem, mikor olyanformát is hallottam, hogy a szekrény ajtaja be van csukva! Ezt nem akartam eleinte elhinni s azzal biztattam magamat, hogy mihelyt távoznak azok az emberek, fellököm az ajtót és elszököm. Meg is próbáltam, de hasztalan, az ajtó nem engedett, be voltam csukva a szekrénybe. Sirni kezdtem s kétségbeesetten kuporodtam össze, aztán addig sirdogáltam, míg belefáradtam és elaludtam.

Arra ébredtem föl, hogy olyasmit éreztem, mintha röpnék, aztán nagyot koppant a szekrény, majd ismét rázkódott s éreztem, hogy visznek, — kocsira tették a szekrényt s vele engem is vittek, de hova? Most már kiáltozni kezdtem, zörgettem, de a kerekek zöreje hangosabb volt az én gyöngé kezem zörgetésénél. Be kellett látnom, hogy nem hall senki, abba hagytam tehát és elcsüggedve zokogtam. A kocsi pedig robogott tovább jó ideig, mignem egyszer megállt s egy hang így szólt:

— Micsoda bolondos kis kutya lehet ez, hogy a szekér után szalad? A városból való lehet, eltévedt. Fölveszem és majd hazaviszem, bizonyosan fogják keresni, kapok érte egy kis jutalmat.

Az ugatásról megint ráismertem az én hű Vidor kutyámra. Akaratlanul fölkiáltottam:

— Vidor! Kutyácskám! Itt vagyok!
Most, hogy a kocsi állt, persze az én
hangom is hallatszott s az, ki előbb szólt,
kiáltá:

— Ki beszél itt?

— Én... itt vagyok a szekrényben...
oh, szépen kérem, ereszszen ki!

— A szekrényben van valaki? szólt
amaz nevetve. No már ez furcsa. Nem is
gondoltam, hogy eleven portékát szállitok.
Hát ki van ott és hogy került oda?

Elmondtam és újra kértem, ereszszen
ki; de a kocsis így felelt:

— Azt biz' én nem tehetem, ifiuraes-
kám, mert föl kellene törnöm a zárt, ezért
pedig kikapnék a gazdámtól. Most már
nincs más hátra, mint hogy szép csönde-
sen üljön ott, a hol van, míg haza érünk.
Jó fél óra alatt otthon leszünk, ott majd
segítünk a bajon.

Ő persze azt az otthont értette, a
hova ő ment. De hol van az, hova jutok?
Mindegy, már nem bántam volna, akár-
hova, csak kiszadulhattam volna borzasztó
börtönömből. Tudom, ti még nem utaztatok
szekrénybe csukva: nem is kívánom,
hogy megpróbáljátok, milyen az, mikor a
rögös uton a szekér oldalához ütődő szek-
rény örökké dübörög... azt hittem, szét-
hasad a fejem. Ülésem is kényelmetlen
volt, minden csontom fáj s azt hittem,
soha sem lesz vége annak a félórának,
mellyel a kocsis biztatott. Sirtam, sohaj-
toztam és százszor is megbántam, hogy
nem mentem az iskolába, a hol semmi
bajom sem volna.

Végre-valahára azonban megállt a
kocsi, beszédet hallottam s megértettem,
hogy célhoz értünk. A kocsis beszélt

valakihez, aztán nagy nevetés hangzott,
nem sokára pedig kulcssal fölnyitották a
szekrény ajtaját és én kiléphettem. Vidor
kutyám üdvözölt legelőszőr.

Kábultan, ijedten néztem szét s egy
öreges urat, egy asszonyságot és több
gyermeket láttam. Mindnyájan nagyot
nevettek rajtam és az öreg ur így szólt:

— No kis öcsém, te ugyan nem
valami kellemes kirándulást tettél. Szállj
le a kocsiról és jőjj be pihenni, aztán
mond el, ki vagy, mikép esett meg raj-
tad ez a furcsaság.

Láttam, hogy, bár nevetnek furcsa
esetemen, nyájas emberek. Bevezettek a
szobába s miután kissé kihevertem a kel-
lemetlen utazást, magukkal vittek az ebéd-
hez s ott szégyenkezve el kellett monda-
nom, mikép akartam elkerülni az iskolát.

— Ezért ugyancsak meglakoítál,
szólt az öreg ur. Legnagyobb baj pedig,
hogy jó szüleid aggódni fognak eltűnésed
miatt. Mihelyt a lovak megabrakoltak,
haza küldelek.

Délután kutyácskámmal együtt ko-
csira ültettek és János haza vitt. Hogy
otthon milyen bünbánólag vallottam meg
mindent, azt elképzelhetitek. És e naptól
fogva soha sem támadt többé kedvem arra,
hogy elkerüljem az iskolát.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP” XVII. köt. 25-ik számá-
ban közölt rejtvény megfejtését utólag még be-
küldték: Szentés Margit és Lajos, Klein Sándor,
Weiszberg Háni, Meller Lajos, Kaufmann Mal-
vina, Róth Regina, Fisch Rózsa.

